

Arrest

nr. 177 683 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die eveneens verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 7 november 2016 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen op 22 januari 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op 25 januari 2016 asiel aan. Op 9 september 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nummer 195 515. Vervolgens wordt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevraagd bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging. Bij arrest nr. 177 679 van 10 november 2016 van de Raad wordt deze vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en wordt de vordering tot schorsing verworpen.

1.2. Op 31 oktober 2016 wordt ten aanzien van de eerste verzoekster en haar minderjarige kinderen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

“(…)

Aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

+ 2 minderjarige kinderen(…) :

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*
- *10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

- *Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 09.09.2016 (bijlage 26 quater van 09.09.2016).

“(…)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Op 25.01.2016 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Duitsland op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 02.03.2016 diende de DVZ bij de Duitse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublinverordening.

De Duitse autoriteiten gingen op 17.08.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 09.09.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater van 09.09.2016), geldig 10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 09.09.2016 (bijlage 26 quater van 09.09.2016).

Gelet op deze elementen, kunnen we concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Duitsland.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 31 oktober 2016 aan de eerste verzoekster ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 1 november 2016 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Nu de vervalddag *in casu* zaterdag 5 november 2016 is, wordt deze vervalddag van rechtswege verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 7 november 2016. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus maandag 7 november 2016.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partijen zich met hun beroep zouden richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van hun verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 24 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), *iuncto* de artikelen 6, 25 en 27 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), *iuncto* artikel 5 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003

van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening (EG) nr. 1560/2003), *iuncto* het beginsel van de redelijke termijn als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41, eerste lid, van het Handvest en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing vormt de uitvoering van de bijlage 26quater die op 9 september 2016 ten aanzien van verzoekster werd genomen. (stuk 2)

Het feitenrelaas toont dit aan. De motivering van de bijlage 13septies verwijst ook enkel en integraal naar de Dublin III Verordening en de bijlage 26quater van 9 september 2016. De bestreden beslissing strekt ertoe het doel van de bijlage 26quater, namelijk een overname door Duitsland in het kader van de Dublin-procedure, gedwongen uit te voeren. Beide beslissingen hebben dus hetzelfde doel.

Over de samenhang van beide beslissingen stelt Uw Raad in een recent arrest:

“Uit de lezen van de tweede bestreden beslissing blijkt deze volledig gesteund op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2016 (bijlage 26quater). Het bevel van 6 oktober 2016 verwijst immers naar artikel 7, eerste lid, 10°, van de vreemdelingenwet, waarbij de betrokkene “met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden.” Specifiek wordt daarbij verwezen naar de “verordening (EU) 604/2013.” Vervolgens wordt met toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet besloten om aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omwille van het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het in de bijlage 26quater van 17 augustus 2016 vervatte bevel om het grondgebied te verlaten.

De bijlage 13septies van 7 oktober 2016 gaat eveneens gepaard met een terugleiding naar de grens. Hierbij wordt volledig gemotiveerd op grond van het stilzwijgend akkoord tot terugname van 4 augustus 2016 en wordt gespecificeerd dat verzoekster zal worden teruggeleid naar Italië. Ook de beslissing tot vasthouding verwijst naar de bijlage 26quater van 17 augustus 2016.

Uit de gegevens blijkt dan ook dat de bijlage 13sexies van 7 oktober 2016 er toe strekt uitvoering te geven aan de beslissingen vervat in de bijlage 26quater van 17 augustus 2016. De tweede bestreden beslissing dient dan ook beschouwd te worden als een volgbeslissing van de eerste bestreden beslissing. Immers blijkt dat beide beslissingen hetzelfde opzet hebben, met name ervoor te zorgen dat de asielaanvraag in Italië wordt behandeld en vervolgens verzoekster te dwingen zich aan te melden bij de Italiaanse overheid.

Dienvolgens is de Raad van oordeel dat beide beslissingen dermate nauw samenhangen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt de zaken te voegen en in één en hetzelfde arrest te behandelen. De Raad merkt ook op dat de verzoekschriften evenals de verweernota's in beide zaken hoofdzakelijk dezelfde problematiek betreffen, met name de overdracht aan Italië en de vraag naar verzoeksters kwetsbaar profiel.” (RvV 194 978 en RvV 194 131, p.8)

Bijgevolg worden dezelfde middelen ontwikkeld tegen de bestreden beslissing dan tegen de bijlage 26quater.

Artikel 25 van de Dublin III-Verordening voorziet:

“(…)”

Artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening stelt:

“(…)”

Artikel 20, lid 1 onder b) Verordening nr. 343/2003 heeft dezelfde inhoud en is dus de voorganger van artikel 25.1 van de Dublin III-Verordening. De uitvoeringsbepalingen van de Dublin III-Verordening (Uitvoeringsverordening nr. 118/2014) laten artikel 5 van de Verordening nr. 1560/2003 ongewijzigd.

Bijgevolg voorziet artikel 5.2 van de Dublin-Uitvoeringsverordening nog steeds dat een eventueel verzoek tot herziening de termijn om te antwoorden op een verzoek tot terugname onverlet laat.

In casu betreft het een terugnameverzoek op grond van een Eurodachit. De termijn om te antwoorden op het verzoek bedraagt dus 2 weken. Indien binnen deze 2 weken geen antwoord wordt gegeven, wordt het antwoord geacht positief te zijn.

In casu was het er wel een antwoord, nl. Duitsland weigerde de overname op 14 maart 2016. Hierop diende verwerende partij een verzoek tot herziening in. Op grond van artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening moet dergelijk verzoek worden ingediend binnen drie weken. Dit gebeurde.

Op grond van hetzelfde artikel "beijvert" de aangezochte lidstaat vervolgens "om binnen twee weken te antwoorden." Deze inspanningsverplichting werd in casu allerm minst nageleefd. Duitsland antwoordde pas op 17 augustus 2016 ofwel vijf maanden later.

Hoewel de Dublin III-Verordening noch de Dublin-Uitvoeringsverordening een duidelijke sanctie voorziet op het niet respecteren van deze termijn, kan uit de samenlezing van de relevante wetsartikelen en met inachtna me van het doel van de Dublin III-procedure en het beginsel van de redelijke termijn en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel worden geconcludeerd dat België in casu de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de aanvraag van verzoekster. De bestreden beslissing, waarin verwerende partij stelt dat Duitsland bevoegd is, is onwettig.

De Dublin-regels stellen voorop dat de verantwoordelijke lidstaat zo snel mogelijk moet worden bepaald.

*Overweging 5 van de Dublin III-Verordening voorziet:
"(...)"*

Er worden daarom doorheen de gehele Verordening korte en verplichtende termijnen voorzien voor de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 25 van de Dublin III-Verordening stelt dat een terugnameverzoek "zo spoedig mogelijk" moet worden beantwoord. Voor een terugnameverzoek op grond van een Eurodachit wordt een korte termijn ingesteld van twee weken.

Artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening voorziet de mogelijkheid om een verzoek tot herziening in te dienen, maar stelt uitdrukkelijk dat de voorziene termijnen moeten worden gerespecteerd. Een verzoek tot herziening mag er dus niet voor zorgen dat de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat op de lange baan wordt geschoven.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt ook dat verwerende partij moet overgaan tot het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat zodra een asielaanvraag is ingediend.

De wil van de Europese en de Belgische wetgever om zo snel mogelijk duidelijkheid te hebben over de bevoegde lidstaat, kadert ook in het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn.

*Artikel 41.1 van het Handvest voorziet:
"(...)"*

In casu werd de termijn van twee weken om te antwoorden op het verzoek tot herziening ruimschoots overschrijden. In plaats van binnen de twee weken werd pas na vijf maanden geantwoord. Het is dan ook duidelijk dat de verplichting om te ijveren binnen twee weken te antwoorden, opgelegd door artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening, niet werd gerespecteerd.

De termijnen van artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening en van artikel 25 van de Dublin III-Verordening (oud artikel 20 van de Dublin II-Verordening) werden kennelijk niet gerespecteerd. Daarom is de bestreden beslissing in hoofdorde onwettig.

In bijkomende orde, wanneer wordt aangenomen dat er geen sanctie staat op het overschrijden van een termijn door de formulering van artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening, moet nog altijd het principe van een redelijke termijn worden gerespecteerd.

In casu gaat het om een asielaanvraag van een gezin met twee minderjarige kinderen.

De Dublin III-Verordening en het Handvest verplichten verwerende partij rekening te houden met hun hoger belang.

Artikel 24.2 van het Handvest voorziet:

“(…)”

Overweging 13 van de Dublin III-Verordening stelt:

“(…)”

Artikel 6.1 van de Verordening bepaalt:

“(…)”

Artikel 6.3 werkt verder uit waarmee precies rekening moet worden gehouden:

“(…)”

Erg relevant is de beoordeling van het Hof van Justitie in een arrest van 6 juni 2013:

54 Bovendien moet artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 343/2003 worden uitgelegd in het licht van het doel ervan, te weten bijzondere aandacht aan niet-begeleide minderjarigen te besteden, alsook tegen de achtergrond van het hoofddoel van de verordening die, zoals de punten 3 en 4 van de considerans ervan aangeven, de daadwerkelijke toegang tot een procedure houdende beoordeling van de vluchtelingenstatus van de verzoekster beoogt te waarborgen.

55 Aangezien niet-begeleide minderjarigen bijzonder kwetsbare personen zijn, komt het erop aan de procedure strekkende tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat niet langer te laten duren dan strikt noodzakelijk, hetgeen impliceert dat zij in beginsel niet aan een andere lidstaat worden overgedragen.

56 Deze overwegingen worden bevestigd door de vereisten van punt 15 van de considerans van verordening nr. 343/2003, waarin is gepreciseerd dat deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest worden erkend.

57 Een van deze grondrechten is onder meer het in artikel 24, lid 2, van het Handvest vervatte recht dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen.

58 Artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 343/2003 kan dus niet worden uitgelegd op een wijze waardoor dat grondrecht wordt geschonden (zie naar analogie arrest *Detiček*, reeds aangehaald, punten 54 en 55, en arrest van 5 oktober 2010, *McB.*, C-400/10 PPU, *Jurispr.* blz. I 8965, punt 60).

59 Hoewel enkel de eerste alinea van artikel 6 van verordening nr. 343/2003 uitdrukkelijk naar het belang van de minderjarige verwijst, heeft artikel 24, lid 2, van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 51, lid 1, ervan, tot gevolg dat de belangen van het kind ook de eerste overweging dienen te vormen bij ieder besluit dat de lidstaten op grond van de tweede alinea van dat artikel 6 vaststellen.

60 Dit vereiste om de belangen van het kind in aanmerking te nemen, impliceert in beginsel dat in omstandigheden als die welke de situatie van verzoeksters in het hoofdgeding kenmerken, artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 343/2003 aldus wordt uitgelegd dat volgens deze bepaling de verantwoordelijke lidstaat de lidstaat is waar de minderjarige zich bevindt nadat hij er een asielverzoek heeft ingediend.

61 Zoals uit punt 55 van het onderhavige arrest blijkt, komt het er in het belang van niet-begeleide minderjarigen namelijk op aan de procedure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat niet nodeloos te rekken maar hun een snelle toegang tot de procedures voor de toekenning van de vluchtelingenstatus te waarborgen.

(HvJ 6 juni 2013, *The Queen op verzoek van MA e.a. t. Secretary of State for the Home Department*, C-648/11.)

Het betreft in casu een gezin dat met sociale, familiale en medische problemen kampt. De moeder heeft medische problemen waarvoor zij recent nog moest worden gehospitaliseerd (stuk 3). Het koppel ondervindt echtelijke problemen en heeft moeilijkheden om zich stand houden temidden de onzekerheid en vele veranderingen die hun vlucht en asielaanvraag met zich hebben meegebracht. (stuk 4) In deze context en gezien het hoger belang van de twee minderjarige kinderen, is het onredelijk van hen te verwachten dat zij gedurende 8 maanden in onzekerheid blijven over welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van hun asielaanvraag en dat zij vijf maanden nadat Duitsland hun terugname uitdrukkelijk weigerde, nog naar Duitsland zouden moeten terugkeren.

Dit leidt tot het nodeloos rekken van de daadwerkelijke toegang tot de asielprocedure voor kwetsbare personen, waarvan het Hof van Justitie al heeft geoordeeld dat dit onaanvaardbaar is.

Gezien het om een vooropgestelde termijn van twee weken gaat en ook artikel 25 van de Dublin III-Verordening een termijn van twee weken voorziet om te antwoorden op een initieel terugnameverzoek en er bovendien twee minderjarige kinderen zijn betrokken, kan worden aangenomen dat de redelijke

termijn is overschreden wanneer pas na vijf maanden wordt gereageerd op een verzoek tot herziening en verwerende partij verzoekster op grond van dit antwoord alsnog zou laten overnemen.

Telefonisch deelde verwerende partij aan verzoeksters raadsman mee dat er geen termijn bestaat voor het wachten op een antwoord op een verzoek tot herziening en dat daarom kan worden gewacht tot de aangezochte lidstaat antwoordt.

Deze houding leidt er echter toe dat het door de Dublin III-Verordening opgezette systeem met korte en duidelijke termijnen volledig kan worden omzeild door een verzoek tot herziening in te dienen nadat de terugname werd geweigerd. Dit strookt uiteraard niet met de wil van de wetgever en het principe van de redelijke termijn.

In casu verzet ook het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel zich tegen een terugname door Duitsland.

Het beginsel van rechtszekerheid houdt in dat rechtsregels duidelijk moeten zijn en hun toepassing voorspelbaar door wie erdoor wordt geraakt. (HvJ 16 juni 1993, Frankrijk t. Commissie, C-325/91.) Het vertrouwensbeginsel wordt gedefinieerd door de Raad van State als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan." (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Arr.R.v.St. 1987, 75.)

Initieel dag weigerde Duitsland onmiddellijk de overname. Verwerende partij verzocht Duitsland deze beslissing te herzien, maar hierop kwam geen antwoord binnen de voorop gestelde termijn van twee weken. Ook nadat een periode was verstreken van negen keer de wettelijke termijn, was er geen antwoord en bleef de weigering dus bestaan. In dergelijke situatie kon verzoekster er rechtmatig op vertrouwen dat België zijn asielaanvraag zou behandelen.

Door alsnog in te gaan op de aanvaarding van Duitsland die er uiteindelijk pas kwam vijf maanden na indiening van het verzoek tot herziening en meer dan acht maanden na indiening van verzoeksters asielaanvraag, heeft verwerende partij dit vertrouwen geschonden.

Door haar interpretatie als zou er geen termijn bestaan voor het antwoord op een verzoek tot herziening, wordt bovendien de rechtszekerheid geschonden. De rechtszekerheid komt immers op de helling te staan wanneer verzoekster eerst wordt geweigerd door Duitsland, vervolgens vijf maanden in het ongewisse blijft en dan alsnog moet terugkeren naar Duitsland ondanks de duidelijke inspanningstermijn van twee weken die artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening voorziet.

In casu heeft verzoekster een ernstig middel aangevoerd in zijn verzoekschrift gericht tegen de bijlage 26quater. Toch heeft verwerende partij hier in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening mee gehouden of erover gemotiveerd.

Het beroep tegen de bijlage 26quater hangt nog bij Uw Raad. Naar Belgisch recht heeft dit beroep geen schorsende werking conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

*Toch voorziet artikel 27 van de Dublin III-Verordening:
"(...)"*

Ook artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest voorzien het recht op een effectief rechtsmiddel.

De daadwerkelijkheid van een rechtsmiddel vereist garanties en er kan niet louter verwezen worden naar wat de gangbare praktijk is. (GwH 16 januari 2016, nr. 1/2014, B.8.3.)

Conform het recht op een effectief rechtsmiddel en artikel 27 van de Dublin III-Verordening moet verwerende partij ervoor zorgen dat verzoekster ernstige middelen kan aanvoeren tegen een overdrachtsbeslissing en deze kan laten beoordelen door een rechter alvorens de beslissing wordt uitgevoerd.

In casu handelt verwerende partij op tegenovergestelde wijze. Met de bestreden beslissing ontnemt ze het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de bijlage 26quater volledig. De bestreden beslissing

verplicht verzoekster immers om naar Duitsland terug te keren zonder dat hij een antwoord heeft gekregen op zijn ernstige grieven tegen de bijlage 26 quater.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.3.2.2.1. De verzoekende partijen laten gelden dat de bestreden beslissing de uitvoering vormt van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 9 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) en ontwikkelen vervolgens hetzelfde middel als tegen de laatstgenoemde beslissing, dat naar hun mening een ernstig middel is. Zij verwijten vervolgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee geen rekening gehouden te hebben en erover niet gemotiveerd te hebben.

Te dezen wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 10°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de eerste verzoekster zonder een geldig visum op het Schengengrondgebied verblijft, dat zij overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Duitsland moet worden overgedragen en dat zij “geen gevolg (heeft) gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 09.09.2016 (bijlage 26 quater van 09.09.2016)”. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert niet *ipso facto* dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, *in casu* de bijlage 26 quater van 9 september 2016 die aan de eerste verzoekster op diezelfde dag werd ter kennis gebracht en waartegen zij een vordering tot schorsing – waarvan zij tevens bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling vorderde – en een beroep tot nietigverklaring instelde bij de Raad. De motieven van deze bijlage 26 quater worden zodoende geacht integraal deel uitmaakt van de motieven van de thans bestreden beslissing. Om aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht te voldoen, moeten echter ook de motieven van de voornoemde bijlage 26 quater afdoende zijn. Wat dit betreft, kan er op worden gewezen dat de Raad bij arrest nr. 177 679 van 10 november 2016 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) heeft verworpen en heeft vastgesteld dat er geen ernstig middel werd aangevoerd dat de vernietiging van de aangevochten beslissing kan verantwoorden.

Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 24 van het Handvest, *iuncto* de artikelen 6 en 25 van de Dublin III-verordening, *iuncto* artikel 5 van de verordening (EG) nr. 1560/2003, *iuncto* het beginsel van de redelijke termijn als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41, eerste lid, van het Handvest en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.2. Voorts stellen de verzoekende partijen dat het beroep tegen de beslissing van 9 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) geen schorsende werking heeft en dat artikel 27 van de Dublin III-verordening, artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest voorzien in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, wat betekent dat de eerste verzoekster “*ernstige middelen kan aanvoeren tegen een overdrachtsbeslissing en deze kan laten beoordelen door een rechter alvorens de beslissing wordt uitgevoerd*”. De verzoekende partijen voeren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* op tegenovergestelde

wijze handelt en hen door het nemen van de bestreden beslissing “*het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de bijlage 26quater volledig (ontneemt)*” nu de eerste verzoekster verplicht wordt om naar Duitsland terug te keren zonder dat zij een antwoord heeft gekregen op haar ernstige grieven tegen de bijlage 26quater.

De verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat zij bij arrest nr. 177 679 van 10 november 2016 van de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) hebben bekomen en dat er ingevolge artikel 39/85, § 3, van de Vreemdelingenwet vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen niet overgegaan kan worden tot een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel totdat de Raad zich heeft uitgesproken over de ingeleide vordering. Aldus hebben zij een rechtsmiddel (kunnen) laten gelden tegen de bijlage 26quater dat van rechtswege schorsende werking heeft en waarbij zij een ernstig middel hebben kunnen aanvoeren.

Een schending van artikel 27 van de Dublin III-verordening, van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN